

ΜΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

18/1/1904

Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΔΡΙΘ. 79

ἔπρεπε νὰ πῶ τὸ πολὺ εἴκοσι καὶ σαράντα!

Σοῦ τὸ ξαναγράφω λοιπὸν ἐδῶ τὸ προφητικὸ αὐτὸ «Ὀνειρο» μὲ διορθωμένες χρονολογίες, γιὰ νὰ μὴν τοῦ λείπη τίποτε. Ὅριστε το.

«... Βρέθηκα μέσα σὲ Κοιμητήριο γεμάτο λάκκους ἀνοιχτούς, ἕνα κομμάτι μαρμαρολίθι στημένο σιμὰ σὲ κάθε λάκκο, καὶ σὲ κάθε μαρμαρολίθι χαραγμένα κάτι γράμματα, ποῦ τοῦ κάκου πολεμοῦτα νὰ τὰ βγάλω. Πλήθος ἄλλα λιθάκια σκόρπια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κυπαρίσσι ὅμως ἢ ἄλλο δεντρί ἢ λουλουδι ἢ καὶ χαρτάρι δὲν ἔβλεπα πουθενά, τίποτις ἄλλο παρὰ πέτρες, πέτρες καὶ λάκκους. Τὸ κοίταζα τὸ ἔρμο αὐτὸ τὸ Κοιμητήριο, καὶ τρεμουῖλα μ' ἔπιανε χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μοῦ πάγωσε στ' ἀλήθεια τὸ αἷμα μου εἶτανε σὰν ἔσκυφα νὰ κοιτάξω μέσα σὲ μερικοὺς λάκκους, κ' εἶδα ἄξαρνα μέσα στὸν κάθε λάκκο στρωμένο κι ἀπὸ ἕνα ζωντανό, ποῦ κάμνε τὸν πεθαμμένο καὶ κράταγε σφιχτὰ σφιχτὰ κλεισμένα τὰ μάτια του, μὴν τύχη καὶ τὸν πάρω τάχα γιὰ ζωντανό. Ἄμα ὅμως γύριζα τὴ ράχη μου νὰ δῶ κανέναν ἄλλο τέτοιο ψευτονεκρό, μισοσηκωνόνταν ὁ πρῶτος κ' ἔβγαζε τὸ κεφάλι του νὰ πάρη μιὰ δυὸ ἀνάσες, καὶ ξαναπλάγιαζε πάλι γλήγορα γλήγορα. Καὶ σὰν εἶδα δυὸ τρεῖς ποῦπαιζαν αὐτὸ τὸ παιχνιδι καὶ τὸ κατάλαβα πῶς εἶταν ὅλοι τοὺς ζωντανοί, μούρθε νάρχινῆσω τὰ γέλοια. Φοβήθηκα ὅμως μὴ σηκωθοῦν ὅλοι τοὺς ὀργισμένοι, καὶ πῆγα κοντὰ σ' ἕνα λάκκο, καὶ λέγω σιγὰ ἑνὸς ψευτοπεθαμμένου. «Πές μου, γιατί κείτεσαι ἐδῶ μέσα;» Τότες ἀνοίξε τὰ μάτια του ὁ νεκρός, καὶ μ' ἀγριοκοίταξε καὶ μοῦ εἶπε. «Αὐτὸ τὸ Κοιμητήριο ποῦ βλέπεις εἶναι ἡ πατρίδα μας ἢ Ἑλλάς. Ἐμεῖς ἐδῶ ὅλοι Ἕλληνες ἐσμὲν. Αὐτὰ τὰ λιθάκια ποῦ βλέπεις, εἶναι ἡ ἀρχαιότης. Τὰ γράμματα ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ βγάλῃς εἶναι ἡ προγονικὴ ἢ γλώσσα (σημ. διορθωμένη ἀπὸ τὸ Μιστριώτη). Καὶ μὴ θαρρῆς πῶς εἶσαι ἐδῶ μέσα τώρα, δηλαδὴ ἐφέτος, στὰ 1891. Βρίσκεται: εἴκοσι χρόνια κι ὀμπρός. Ἄφου δοκιμάσαμε καὶ ξαναδοκιμάσαμε νὰ τὴν κάμουμε αὐτὴ τὴ γλώσσα δική μας, καὶ δὲν μπορέσαμε, σοφιστήκαμε πῶς γιὰ νὰ τὴν κάμῃ ἄνθρωπος τὴ νεκρὴ γλώσσα δική του πρέπει κι' αὐτὸς νὰ γίνῃ νεκρός. Κ' ἔτσι μπήκαμε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς λάκκους ποῦ βλέπεις. Ἔτσι πᾶμε ταιριαστὰ καὶ μὲ τὴν Ἐπιστήμη, ποῦ μᾶς λέει πῶς ἡ γλώσσα εἶναι σὰν καθρέφτης τοῦ λαοῦ ποῦ τὴ λαλεῖ καὶ τὴ γράφει. Ἐς κόρακις ἔρε τώρα».

Κ' ἔφυγα σὰν τρομαγμένος ὄξω ἀπὸ τὸ Κοιμητήριο ἐκεῖνο. Καὶ πῆρα τὰ μάτια μου καὶ πῆγα, πῆγα ὥσπου ἔφτασα σ' ἕναν κάμπο κατάχλωρο καὶ γεμάτο μεγάλα κι ἀψηλὰ δέντρα. Κ' ἐκεῖ μέσα γινότανε μεγάλο καὶ λαμπρὸ πανηγύρι. Κοπέλλες χόρευαν, παλικάρια ἔπαιζαν, ἄντρες ξεφαντώνανε, γυναῖκες τραγουδοῦσανε, γέροι χοράτευαν καὶ γελοῦ-

ἘΝΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἄγαπητέ μου «Νουμά»,

Σοῦ ἀρέσει σὰ βγαίνῃς σωστός προφήτης; Ἐμένα μὲ κυλακεῖς πολὺ.

Εἶναι τώρα δεκατρία χρόνια ποῦ δημοσίεψα ἕνα «Ὀνειρο» σὲ μιὰ Ἀθηναϊκὴ ἡμερηΐδα ποῦ δὲ μοῦ φαίνεται νὰ μᾶς πολυαγαπάῃ σήμερα. Ὀνομάζεται «Ἄστυ», ὥστε ἄς ποῦμε κ' ἔμελες Ἄς τῆ, σὰν πιὸ ρωμαϊκό ποῦ εἶναι.

Τὸ ξανακοίταζα σήμερα αὐτὸ τὸ «Ὀνειρο», κ' ἐνῶ τὸ χαίρουμαι ποῦ ἔβγαξα σωστούτσικη προφητεία, μοῦ κακοφάνηκε ποῦ ἔκαμα τότες δυὸ σπουδαῖα χρονολογικὰ λάθια. Ἀνάφερα σ' ἕνα μέρος διακόσια, καὶ σ' ἄλλο μέρος τετρακόσια χρόνια, ἐνῶ

σαν. Σιμώνω ένα γέρο και τονέ ρωτώ, τί τρέχει εδώ πέρα. Και μου λέει ο γέρος. Έδω είναι ή ρωμιούνη σαράντα χρόνια κι όμπρός ύστερ' από τή δεύτερη Νεκρανάσταση. Η πρώτη είταν του Χριστού· τούτη είναι ή δεύτερη. Σάν κλείστηκε ή Ρωμιούνη μέσα σ' έρμο Κοιμητήριο χρόνια πολλά, για να τής ταιριάξη ή νεκρή της γλώσσα, βρεθήκανε μερικοί που άρχισαν και τραγουδούσαν τόσο γλυκά σ' αυτό μέσα τό δάσο, που δε βρασταχτηκαν οι ψευτοπεθαμμένοι, μόνε σηκώθηκαν ένας ένας τους κ' ήρθανε στον κάμπο και ξαναζωντάνεψαν πάλε. Και σ' ασστοί ζωντανόι που γένηκαν τώρα, έγινε κ' ή γλώσσα τους ζωντανή. Ζύγωσε τους, να δής τί γλυκά που τή λαλούνε.

Κι ό,τι έκαμα να ζυγώσω να καλοκούσω τά μαγευτικά έκεινα τραγουδάκια, ζύπνησα από τήν πολλή τή λαχτάρα....»

Δικός σου

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΤΟΝ Κ. Π*

Όχου, κι' άς ήταν να γενώ
στα δάχτυλά σου πέννα,
τά νόστιμα τά λόγια σου
να γράφω ένα ένα.

ΞΕΝΟΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΑΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ)

Οι παρατηρήσεις μου άποβλέπουν τήν Γομνασιακή εκπαίδευσι ιδίως. Τό πρώτο που έχει κανείς να παρατηρήση είναι ότι ή Έκπαίδευσις μας δεν είναι Ήθνική— μόλες τίς ρεκλάμες που δημοσιεύουν κάθε χρόνο τά ιδιωτικά μας σχολεία!—Τά Γομνάσια μας ούτε Ήλληνες βγάδουν, ούτε άνθρωπος καν. Άπορροφούν τον περισσότερο καιρό του φοιτώντος εις αυτά όχι για να τον μάθουν—κάθε άλλο από αυτό κατορθώνει ή άμέθοδος και γελοία δ.δασκαλία,—μόνο για να τον πασσαλείψουν με ξεθωρια-

3 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Έλία Π. Βουτιερίδη

ΙΕ'. Η Χλόη, άφου πήρε τό σουραύλι και τ'όβαλε στα χείλη της, έπαιζεν όσο μπορούσε δυνατώτερα· τά βόδια άκούν, γνωρίζουν τό σκοπό και μουγκρίζοντας με μιá όρμη πηδούν στη θάλασσα. Κ' επειδή όρμητικό τό πήδημα γίνηκε από τόνα πλευρά του πλοίου κι' από τό πίσιμο των βοιδιών άνοιξε ή θάλασσα, άναποδογυρίζεται τό πλοίο και με τή βοήθεια τής θαλασσοταραχής βουλιάζει. Πηφτούν όλοι στη θάλασσα, μα όχι με τήν ίδια έλπιδα του γλυτωμού. Γιατί οι κουρσάροι είχαν κρεμάσει στό πλάι τους τίς μαχαίρες κ' είχαν φορέσει τά λεπιδωτά μισοθώρακια κι' ως τή μέση τής άντζας τά ποδήματα είχαν δέσει, ενώ ό Δάφνης

διέ-
ουτε
γητο
μνασ
τήν
μαρ-
νου,
άντι
Και
νάμ

δηλ
δασ

σιω
πει
τιν
της
ρες
όλο
σωσ
νικ
βέβ
έφα
Θου
άρκ
ρίες
ριμ
νέα
έξα
μέ
για
χρ

λο
ρα
και
να
ρω
Λο
Πο

πω
κρ
έπ
γη
έξ
σχ
με

ή
νε
φέ
φι
κο
να

ήτ
γυ
άρ
πάσ
άπο
ποτ
τι τ
άφο
σέρν
όδν

άπ
ψά
άπ
θρο
ριέ

και
ρου
βή
σπ
κ'
π
διε
π

Αργυρης Εφταλιωτης